

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 22 maj 2018
(OR. en)

Interinstitutionella ärenden:

2015/0272 (COD)

2015/0276 (COD)

2015/0274 (COD)

2015/0275 (COD)

8500/1/18
REV 1 ADD 1 REV 1

CODEC 666
ENV 265
COMPET 261
MI 305
AGRI 201
IND 114
CONSOM 123
ENT 82

I/A-PUNKTSNOT

från: Rådets generalsekretariat

till: Ständiga representanternas kommitté (Coreper)/rådet

Ärende: Utkast till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiven 2000/53/EG om uttjänta fordon, 2006/66/EG om batterier och ackumulatorer och förbrukade batterier och ackumulatorer och 2012/19/EU om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning **(första behandlingen)**

- Antagande av lagstiftningsakten
- Uttalanden

KOMMISSIONENS FÖRKLARING OM EN POLITISK RAM FÖR DEN CIRKULÄRA EKONOMIN

Kommissionen är fast besluten att se till att EU:s handlingsplan för den cirkulära ekonomin till fullo genomförs¹. För att kunna följa utvecklingen i riktning mot den cirkulära ekonomin har kommissionen antagit en övervakningsram² som bygger på de befintliga resultattavlorna för resurseffektivitet och för råvaror. Kommissionen vill också lyfta fram sitt pågående arbete med en indikator för produkters och organisationers fotavtryck.

Insatser med stöd av EU:s handlingsplan för den cirkulära ekonomin bidrar också att unionens mål uppnås i fråga om hållbar konsumtion och produktion, i sammanhang av mål 12 för hållbar utveckling. Så är fallet med till exempel strategin för plast³ eller med det nyligen ändrade förslaget om den rättsliga garantin för konsumentvaror⁴.

Vad gäller överensstämmelsen mellan unionens olika lagstiftningsramar antog kommissionen nyligen även ett meddelande med olika alternativ för att åtgärda gränssnittet mellan lagstiftningen om kemikalier, produkter och avfall⁵. Under 2018 kommer kommissionen slutligen också att undersöka olika alternativ till och åtgärder för en mer enhetlig ram för de olika inslagen i EU:s produktpolitik och för deras bidrag till den cirkulära ekonomin. Som ett led i dessa initiativ och uppföljningen av dem kommer uppmärksamhet också att ägnas åt samspelet mellan lagstiftning och näringsliv om användningen av biprodukter och förberedelse av avfall för återanvändning och materialåtervinning.

I fråga om ekodesign vill kommissionen, i linje med arbetsplanen för ekodesign för 2016–2019⁶, bekräfta sitt kraftfulla åtagande för att ekodesign i högre utsträckning ska bidra till den cirkulära ekonomin, t.ex. genom en mer systematisk hantering av materialeffektivitetsfrågor såsom hållbarhet och möjlighet till återvinning.

1 COM(2015) 614 final.

2 COM(2018) 29 final.

3 COM(2018) 28 final.

4 COM(2017) 637 final.

5 COM(2018) 32 final.

6 COM(2016) 773 final.

KOMMISSIONENS FÖRKLARING OM
EN POLITISK RAM FÖR DEN CIRKULÄRA EKONOMIN

Kommissionen har i linje med handlingsplanen för den cirkulära ekonomin⁷ tagit en rad initiativ som gäller delningsekonomin. Kommissionen kommer i enlighet med sitt meddelande *En europeisk agenda för delningsekonomin*⁸ i juni 2016 fortsatt att följa upp hur ekonomin och lagstiftningen utvecklas för att uppmuntra till utveckling av nya och innovativa företagsmodeller och samtidigt tillförsäkra ett adekvat konsumentskydd och socialskydd.

KOMMISSIONENS FÖRKLARING OM MIKROPLAST

Kommissionen har som ett led i den nyligen antagna europeiska strategin för plast i en cirkulär ekonomi⁹ lagt fram en integrerad metod för att åtgärda de farhågor som mikroplast ger upphov till, också när den förekommer i form av ingredienser i mikroplastpartiklar. Tyngdpunkten ligger på förebyggande åtgärder, varvid syftet är att minska utsläppen av mikroplast från alla huvudsakliga källor – antingen det rör sig om sådana produkter där mikroplast avsiktligt tillsätts (såsom produkter för kroppsvård och målarfärg) eller om mikroplasten kommer ut när andra produkter (såsom oxo-plaster, fordonsdäck, plastpellets och textilier) produceras eller används.

KOMMISSIONENS FÖRKLARING OM ÖVERSYNEN AV FÖRORDNINGEN OM
AVFALLSTRANSPORTER OCH MATERIAL SOM UPPHÖRT ATT VARA AVFALL

Kommissionen kommer som ett led i den planerade översynen av förordning (EU) nr 1013/2006 om transport av avfall, som ska göras före utgången av 2020, att överväga möjligheten av ytterligare åtgärder rörande transport av material som upphört att vara avfall om kriterier för sådana material inte har fastställts på unionsnivå enligt artikel 6.2 i ramdirektivet om avfall.

⁷ COM(2015) 614 final.

⁸ COM(2016) 356 final.

⁹ COM(2018) 28 final.

KOMMISSIONENS FÖRKLARING OM ÅTGÄRDER FÖR ATT SÄKRA BEHANDLING AV AVFALL FÖRE DEPONERING

Medlemsstaterna ska i enlighet med artikel 6 a i direktiv 1999/31/EG om deponering av avfall vidta åtgärder så att endast behandlat avfall deponeras, och samtidigt se till att detta inte motverkar målen i direktiv 2008/98/EG om avfall (ramdirektivet om avfall) i dess ändrade lydelse, särskilt i fråga om avfallshierarkin, separat insamling av avfall och mål för förberedelserna för återanvändning och materialåtervinning som anges i det direktivet.

Kommissionen kommer, på grundval av åsiktsutbytet under mötet den 30 juni 2017 i expertgruppen för ramdirektivet om avfall, liksom mot bakgrund av Europeiska unionens domstols dom i mål C-323/13, inom de närmaste månaderna att intensifiera sin dialog med medlemsstaterna om de politiska åtgärder som ska vidtas på detta område.

KOMMISSIONENS FÖRKLARING OM FÖRFARANDET FÖR ANTAGANDE AV GENOMFÖRANDEAKTER

Kommissionen betonar att det strider mot både ordalydelsen och andemeningen i förordning (EU) nr 182/2011 (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13) att åberopa artikel 5.4 andra stycket led b på ett systematiskt sätt. För att denna bestämmelse ska kunna användas måste det finnas ett särskilt behov av att avvika från principen om att kommissionen *får* anta ett utkast till genomförandeakt om inget yttrande avges. Eftersom detta är ett undantag från den allmänna regel som fastställs i artikel 5.4, kan inte användningen av andra stycket led b anses ingå i lagstiftarens utrymme för skönsmässig bedömning, utan användningen måste tolkas restriktivt och därmed också motiveras.

KOMMISSIONENS FÖRKLARING OM UPPGIFTSTILLGÄNGLIGHET OCH RAPPORTERINGSSKYLDIGHETER

För att kunna följa upp om de nya målen för kommunalt avfall och förpackningsavfall uppnås, och med tanke på relevanta översynsklausuler, främst för uppsättande av mål för förebyggande av matsvinn samt återvinning av spilloljor, vill kommissionen understryka vikten av den gemensamma överenskommelsen med medlagstiftarna om att medlemsstaterna ska se till att rapporteringen av uppgifter i enlighet med direktiven 2008/98/EG om avfall, 94/62/EG om förpackningar och förpackningsavfall och 1999/31/EG om deponering av avfall, i dess ändrade lydelse, ska utsträcker sig till och med år 2020.

UTTALANDE FRÅN POLEN

Medlemsstaternas rapporteringsfrekvens

Polen beklagar den information som rör ökningen av medlemsstaternas rapporteringsfrekvens.

Med utkastet till direktiv ökas medlemsstaternas rapporteringsfrekvens från vartannat år till årligen, något som aldrig godkändes i mandatet. De lösningar som har föreslagits innebär en betydande administrativ börda för medlemsstaterna. Polen stödde mandatet i maj 2017 på villkor att hänsyn togs till Polens begäran i fråga om rapporteringsfrekvensen.

UTTALANDE FRÅN GREKLAND

Grekland stöder den övergripande kompromiss som nåtts under förhandlingarna om avfallspaketet och är medvetet om de långtgående ansträngningar som krävts för att nå en överenskommelse samt om paketets betydelse inom strategin för en cirkulär ekonomi.

Emellertid har man under förhandlingarnas gång inkluderat ett antal viktiga bestämmelser som inte är rättsligt konsekventa eller som inte grundar sig på en korrekt konsekvensbedömning. Detta gäller i synnerhet följande:

Artikel 9.1 i och artikel 9.2 om gränssnittet mellan Reach och avfall, samt avsaknaden av hänvisningar till artikel 10.2 och 10.3 i vattenramdirektivet i

artikel 11.1 om selektiv rivning,

artikel 18.3 om blandat farligt avfall,

artikel 20 om separat insamling av farligt avfall från hushåll och

artikel 22.1 om biologiskt avfall.

Det är vår uppfattning att genomförandet av dessa bestämmelser i praktiken troligen kommer att bli så krävande för företagen, den offentliga förvaltningen och medborgarna att det kommer att motverka det övergripande målet att främja en cirkulär ekonomi på ett hållbart sätt.

Vi anser dessutom att det fulla ekonomiska ansvaret ska vila på systemet om utökat producentansvar och vi noterar att målet för deponering av kommunalt avfall på 10 % senast 2035/2040 inte i tillräcklig utsträckning tar hänsyn till olika sociala förhållanden, befolkningstäthet eller befolkningsrelaterade särdrag i medlemsstaterna och att det oundvikligen kommer att leda till ökad förbränning, vilket inte är ett optimalt resultat.

Vi uppmanar dessutom kommissionen att på ett systematiskt och konsekvent sätt hantera de specifika särdragen för små, avlägsna öar som en del av genomförandeåtgärderna för paketet och i synnerhet för det reviderade direktivet om deponering av avfall, liksom artikel 10.1–10.3 och ovannämnda relaterade bestämmelser.

UTTALANDE FRÅN FINLAND

Finland stöder avfallspaketets syften och mål samt den övergripande kompromissen om paketet, som banar väg för ökad återvinning och en förstärkt cirkulär ekonomi.

Finland vill dock upprepa sin oro över de inkonsekventa övergripande återvinningsmålen för förpackningsavfall när det gäller de materialspecifika målen (artikel 6.1 f och h i direktivet om förpackningar och förpackningsavfall).

Närmare bestämt anser Finland att minskningen av de materialspecifika målen inte återspeglades tillräckligt i de övergripande återvinningsmålen. Jämfört med kommissionens förslag minskades till exempel återvinningsmålet för träförpackningsavfall med 35 procentenheter (från 60 % till 25 %) för 2025 och med 45 procentenheter (från 75 % till 30 %) för 2030. Trots detta förblev det övergripande målet för 2025 detsamma (65 %) som i kommissionens förslag, och målet för 2030 minskades bara med 5 procentenheter (från 75 % till 70 %).

Finland anser också att de övergripande återvinningsmålen för förpackningsavfall inte i tillräckligt stor utsträckning beaktar det faktum att medlemsstaternas förmåga att uppnå målen till stor del beror på hur stor andel av vissa förpackningsmaterial som används. I detta avseende är den slutliga överenskommelsen särskilt ofördelaktig för de medlemsstater där användningen av träförpackningar är utbredd och där träförpackningsavfall utgör en stor andel av den totala mängden förpackningsavfall.

För dessa medlemsstater kan de övergripande återvinningsmålen endast uppnås i praktiken om återvinningsgraderna för träförpackningsavfall kan ökas till nivåer som tydligt ligger över de materialspecifika målen. Inte ens extremt effektiv återvinning av annat förpackningsavfall (dvs. mycket högre än de materialspecifika återvinningsmålen) skulle kunna kompensera för den dominerande effekten av den lägre återvinningsgraden för träförpackningar. Detta är motsägelsefullt eftersom återvinningsmålen för träförpackningsavfall avsiktligt fastställdes till en lägre nivå på grund av den begränsade återvinningspotentialen.

Följaktligen betonar Finland återigen sitt åtagande och stöd för avfallspaketets syften och mål men beklagar att medlemsstaterna – med avseende på de bindande övergripande målen för förpackningsavfall – behandlas olika utifrån den andel av vissa förpackningsmaterial som används i förhållande till den totala mängden av alla förpackningsmaterial.

UTTALANDEN FRÅN TYSKLAND

Separat insamling

1. I artikel 10.2 i det gällande ramdirektivet om avfall föreskrivs, med avseende på tillämpningen av återvinningskravet i artikel 10.1, att avfall ska samlas in separat "om detta är tekniskt, miljömässigt och ekonomiskt genomförbart". Den ändring av artikel 10.2 som man enats om inom ramen för trepartsdialogen upphäver detta förbehåll och ersätter det i en ny artikel 10.3 med en särskild undantagsklausul enligt vilken medlemsstaterna får medge undantag från kravet på separat insamling under särskilda villkor. Ändringen av artikel 10 i ramdirektivet om avfall påverkar inte bara de direkta skyldigheterna för producenter och innehavare utan även medlemsstaternas skyldighet med avseende på separat insamling av visst avfall samt uppfyllandet av materialåtervinningskvoter (artikel 11 i ramdirektivet om avfall) och om separat insamling av biologiskt avfall (artikel 22 i ramdirektivet om avfall).

Tyskland stöder det genom ramdirektivet om avfall eftersträvade målet om en hållbar cirkulär ekonomi på såväl EU-nivå som nationell nivå. Eftersom alla berörda parter bör bidra till ansträngningarna för att uppnå en cirkulär ekonomi krävs det en rättsligt säker grund för densamma. Tyskland erinrar om att det – oberoende av undantagsklausulen i artikel 10.3 i ramdirektivet om avfall – såväl i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt som i den tyska grundlagen slås fast att rättsligt bindande skyldigheter, bland dem i synnerhet skyldigheter om separat insamling, endast får åläggas avfallsproducenter och avfallsinnehavare om dessa skyldigheter är proportionerliga, dvs. ändamålsenliga, nödvändiga och lämpliga med beaktande av målet om förbättrad återvinning.

2. Detsamma gäller det nya förbudet mot förbränning av separat insamlat avfall i enlighet med artikel 10.3a (ny) i ramdirektivet om avfall samt förbudet mot deponering av sådant avfall i enlighet med artikel 5.3 f (ny) i direktivet om deponering av avfall. Dessa förbud får endast åläggas avfallsproducenter och avfallsinnehavare om de är proportionerliga. Dessutom ställs i artikel 13 i ramdirektivet om avfall ett krav på att sådant avfall ska hanteras utan fara för den mänskliga hälsan och miljön.

Angående skyldigheten att anmäla produkter till Echa (artikel 9.1 i och artikel 9.2 i ramdirektivet om avfall)

Bestämmelsen i artikel 9.1 i och artikel 9.2, som infördes under slutfasen av trepartsdialogen och som föreskriver att produkter som innehåller ämnen som inger mycket stora betänkligheter i den mening som avses i Reach-förordningen ska registreras i en databas vid Europeiska kemikaliemyndigheten (Echa), ger upphov till ett antal detaljfrågor som behöver klargöras för att medlemsstaterna ska kunna utarbeta regelverk som överensstämmer med denna bestämmelses syfte. I synnerhet måste det klargöras hur de berörda produkterna kan identifieras på ett sätt så att uppgifter om desamma kan föras in i och lätt hämtas från en central databas. Dessutom behöver gemensamma bestämmelser utarbetas för att hantera problemet med att uppgifter om samma produkt anmäls mer än en gång, något som väntas ske i stor omfattning till följd av att skyldigheterna utvidgas till att omfatta alla leverantörer i leveranskedjan.

Tyskland beklagar att denna bestämmelse, som leder till en betydande börda för alla berörda parter, har tagits med i utkastet utan att man först genomfört sådana innehållsmässiga förberedelser och sådan konsekvensbedömning som är lämplig med tanke på frågans komplexitet, och kan endast ge sitt godkännande med hänvisning till den övergripande kompromiss som nåtts inom ramen för trepartsförfarandet. Tyskland uppmanar kommissionen att i samråd med Echa, som är den myndighet som ska ansvara för förvaltningen av databasen, utarbeta de innehållsmässiga förtydliganden som krävs för att Echa och medlemsstaterna ska kunna genomföra bestämmelsen på ett lämpligt sätt och samtidigt begränsa bördan för Echa och medlemsstaterna till ett nödvändigt minimum. Om kommissionen anser att detta skulle kräva kompletterande ändringar av unionsrätten uppmanas den att lägga fram motsvarande förslag på bestämmelser.
